

**Uchwała nr/25
Sejmiku Województwa Mazowieckiego
z dnia 2025 r.**

w sprawie przekazania skargi na uchwałę nr 134/25 Sejmiku Województwa Mazowieckiego z dnia 26 sierpnia 2025 r. zmieniającą uchwałę w sprawie Mazowieckiego Parku Krajobrazowego

Na podstawie art. 18 pkt 20 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2025 r. poz. 581) oraz art. 34, art. 35 § 1 i 4 i art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935 i 1685 oraz z 2025 r. poz. 769) – uchwała się, co następuje:

§ 1.

Postanawia się przekazać skargę osób fizycznych: A. A., B. B., C. C., D. D., E. E., F. F., G. G., H. H., I. I., J. J. i K. K. na uchwałę nr 134/25 Sejmiku Województwa Mazowieckiego z dnia 26 sierpnia 2025 r. zmieniającą uchwałę w sprawie Mazowieckiego Parku Krajobrazowego wraz z aktami sprawy i odpowiedzią na skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

§ 2.

Upoważnia się Ludwika Rakowskiego – Przewodniczącego Sejmiku Województwa Mazowieckiego do:

- 1) udzielenia odpowiedzi na skargę oraz jej przekazania wraz ze skargą i aktami sprawy do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie;
- 2) udzielenia pełnomocnictwa procesowego radcy prawnemu oraz pracownikowi organu zatrudnionemu w Urzędzie Marszałkowskim Województwa Mazowieckiego w Warszawie do reprezentowania Sejmiku Województwa Mazowieckiego w Warszawie przed sądami administracyjnymi w postępowaniu dotyczącym niniejszej skargi;
- 3) dokonywania innych czynności związanych z udzielanym pełnomocnictwem, o którym mowa w pkt 2, w tym wypowiedzenia pełnomocnictwa oraz zmiany jego zakresu.

§ 3.

Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Sejmiku Województwa Mazowieckiego.

§ 4.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Uzasadnienie

W dniu 30 września 2025 roku wpłynęła skarga osób fizycznych na uchwałę nr 134/25 Sejmiku Województwa Mazowieckiego z dnia 26 sierpnia 2025 r. zmieniającą uchwałę nr 48/24 Sejmiku Województwa Mazowieckiego z dnia 16 lipca 2024 r. w sprawie Mazowieckiego Parku Krajobrazowego (dalej „skarżona uchwała”). Skarżący wnoszą o stwierdzenie nieważności uchwały Sejmiku Województwa Mazowieckiego nr 134/25 z dnia 26 sierpnia 2025 r. – w całości jako wydanej z rażącym naruszeniem prawa lub o uchylenie zaskarżonej uchwały w całości oraz poprzedzającej ją uchwały Sejmiku Województwa Mazowieckiego nr 48/24 z dnia 16 lipca 2024 r. w sprawie Mazowieckiego Parku Krajobrazowego w części dotyczącej odstępstwa od zakazu budowania nowych obiektów budowlanych w pasie szerokości 100 m od linii brzegów rzek, jezior i innych naturalnych zbiorników wodnych.

Skarżący wnoszą, że wprowadzenie powyższego odstępstwa przyczyni się do zabudowy kilku działek dotychczas niezabudowanych, co w ocenie skarżących stanowi zagrożenie dla wartości przyrodniczych i krajobrazowych Mazowieckiego Parku Krajobrazowego, w tym siedlisk chronionych gatunków roślin i zwierząt oraz naruszenie ochrony krajobrazu poprzez umożliwienie chaotycznej zabudowy w bezpośrednim sąsiedztwie Rezerwatu Przyrody Świder.

Ponadto, Skarżący zarzucają obejście procedur administracyjnych przez nieuchwalenie planu ochrony dla Mazowieckiego Parku Krajobrazowego, brak reakcji Gminy Wiązowna na zgłaszane naruszenia prawa, fałszowanie dokumentów administracyjnych, działania zastraszające ze strony Gminy Wiązowna, nieprawidłowe wydawanie decyzji o warunkach zabudowy przez Gminę Wiązowna, naruszenie zasad równości wobec prawa, przekroczenie delegacji ustawowej i naruszenie konstytucji.

Zarzuty Skarżących należy uznać za bezpodstawne.

Skarżący zarzucają nieuzasadnione wprowadzenie odstępstw od zakazu budowania nowych obiektów budowlanych w pasie szerokości 100 m od linii brzegów rzek, jezior i innych naturalnych zbiorników wodnych co doprowadzi do zabudowy kilku działek dotychczas niezabudowanych, co będzie istotnym zagrożeniem dla wartości przyrodniczych i krajobrazowych Mazowieckiego Parku Krajobrazowego, w tym siedlisk chronionych gatunków roślin i zwierząt. **Zarzut skarżących jest bezpodstawny.** Wprowadzenie odstępstwa od ww. zakazu, to jest ograniczenie zakazu ze 100 m do 50 m, wprowadzono na podstawie, indywidualnego wniosku właścicieli, przepracowanego zgodnie z obowiązującą procedurą w tym, wykonanymi analizami przyrodniczymi, które nie wykazały zagrożeń dla wartości przyrodniczych Mazowieckiego Parku Krajobrazowego, pozytywną opinią Dyrektora Mazowieckiego Parku Krajobrazowego, uzgodnienia z Regionalnym Dyrektorem Ochrony Środowiska w Warszawie oraz Wójtem Gminy Wiązowna.

Skarżący zarzucają wydanie uchwał regulujących zasady ochrony parku krajobrazowego bez uprzedniego uchwalenia planu ochrony, co stanowi obejście procedur administracyjnych i prowadzi do wykorzystania luki prawnej w celu wprowadzenia arbitralnych odstępstw. Zarzut Skarżących **jest nieuzasadniony**, gdyż ustawa z 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, która reguluje powoływanie parków krajobrazowych jak i planów ich ochrony, nie uzależnia powoływania tych aktów od siebie. Przeciwnie, konieczne jest wcześniejsze powołanie parku i określenie jego granic, wprowadzenie zakazów, tak by w sposób merytoryczny, dostosowany do terenów podlegających ochronie, określić zakres zadań ochronnych w planie ochrony parku. Ponadto, należy zauważyć, iż skarżona uchwała nie reguluje ani w żaden inny sposób nie odnosi się do planu ochrony dla Mazowieckiego Parku Krajobrazowego.

Skarżący wskazują na brak reakcji organów gminy Wiązowna na zgłoszone przez Skarżących naruszenia prawa, fałszowanie dokumentów administracyjnych oraz działania zastraszające ze strony Urzędu Gminy Wiązowna, w stosunku do osób zgłaszających naruszenia prawa, co stanowi rażące uchybienie proceduralne i materialne. Wskazują również na nieprawidłowości przy wydawaniu przez Wójta Gminy Wiązowna decyzji o warunkach zabudowy. Zarzuty Skarżących **są bezzasadne**, gdyż nie dotyczą treści skarżonej Uchwały.

Skarżący zarzucają naruszenie zasady równości wobec prawa art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, poprzez nierówne traktowanie właścicieli działek w parku krajobrazowym, faworyzując trzech indywidualnie wskazanych właścicieli odstępstwami od zakazów ochronnych, podczas gdy pozostali pozostają objęci pełnymi ograniczeniami, co stanowi rażące naruszenie zasady równości wobec prawa. Wprowadzenie odstępstwa w przypadku trzech właścicieli, wprowadzono na podstawie indywidualnego wniosku przepracowanego zgodnie z obowiązującą procedurą. Zarzut Skarżących **jest bezzasadny**, gdyż wnioski o zniesienie bądź ograniczenie zakazów obowiązujących na terenie parków krajobrazowych lub obszarów chronionego krajobrazu są ogólnodostępne i umożliwiają każdemu obywatelowi wnioskowanie o zmianę zapisów uchwały w sprawie parków krajobrazowych lub obszarów chronionego krajobrazu.

Skarżący wskazują na przekroczenie delegacji ustawowej wynikającej z art. 16 i 17 ustawy o ochronie przyrody, albowiem regulują sytuacje indywidualne, a nie ogólne, co jest sprzeczne z charakterem aktów prawa miejscowego. Uchwały te mają pozornie generalny charakter, lecz faktycznie indywidualny, naruszając zasady stanowienia prawa

miejscowego. Zarzut Skarżących **jest nieuzasadniony**, gdyż art. 17 ust 5 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody wskazuje na możliwość ustalenia odległości zakazu mniejszej niż 100 m, w sposób prowadzący do zwiększenia swobody w zakresie zagospodarowania i użytkowania terenu.

Skarżący zarzucają naruszenie art. 74 ust. 1—2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez brak skutecznego zapobiegania negatywnym skutkom degradacji środowiska, w tym degradacji siedlisk przyrodniczych i krajobrazu, spowodowanej odstępstwami od zakazów ochronnych, co podważa konstytucyjny obowiązek władz publicznych w zakresie ochrony przyrody i zapobiegania zagrożeniom dla zdrowia obywateli. Art. 74 ust. 1 Konstytucji nakłada na władze publiczne obowiązek ochrony środowiska, zaś ust. 2 — zapobiegania degradacji. W opisywanej sprawie odstępstwa prowadzą do faktycznej degradacji, co stanowi rażące naruszenie, uzasadniające stwierdzenie nieważności uchwał. Zarzut Skarżących **jest nieuzasadniony**, gdyż wprowadzenie odstępstwa od omawianego zakazu, to jest ograniczenie zakazu ze 100 m do 50 m, było poprzedzone analizami przyrodniczymi, które nie wykazały negatywnych skutków degradacji środowiska, w tym degradacji siedlisk przyrodniczych i krajobrazu. Opinię w tej sprawie wydał także Dyrektor Mazowieckiego Parku Krajobrazowego, a zmianę uzgodnił Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Warszawie.

Projekt skarżonej uchwały, zgodnie z art. 16 ust. 4 ustawy o ochronie przyrody, został uzgodniony przez Radę Gminy Wiązowna oraz przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie. Należy podkreślić, że tylko w przypadku uzyskania wszystkich wymaganych uzgodnień przedmiotowy akt prawa mógł zostać uchwalony przez Sejmik Województwa Mazowieckiego.

Zgodnie z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi organ, którego działanie jest przedmiotem skargi (w tym przypadku Sejmik Województwa), przekazuje skargę sądowi wraz z aktami sprawy i odpowiedzią na skargę w terminie trzydziestu dni od dnia jej wniesienia.

Do dokonania tych czynności niezbędne jest umocowanie przedstawiciela Sejmiku Województwa. Zasadnym jest również udzielenie pełnomocnictwa radcy prawnemu oraz pracownikowi organu zatrudnionemu w Urzędzie Marszałkowskim Województwa Mazowieckiego w Warszawie do reprezentowania Sejmiku Województwa w postępowaniu wszczętym na skutek przedmiotowej skargi, przed sądami administracyjnymi.